

Posudek vedoucího bakalářské práce

Michaela Šnajdrová

Spolková činnost ruskojazyčné menšiny v současné Praze

UVES, FFUK Praha 2019, 45 s., rkp.

Bakalářská práce Michaely Šnajdrové se zabývá spolkovou činností současné ruskojazyčné menšiny na území Prahy. Po úvodních kapitolách seznamujících se terminologií a základními fakty o ruskojazyčné menšině v České republice přistupuje k typologickému rozdělení institucí zabývajících se menšinovou otázkou. Poté přistupuje k vlastnímu tématu práce, kterým je popis současné činnosti spolků samotné ruskojazyčné menšiny. Tyto spolky autorka rozděluje na aktivní a neaktivní. V další kapitole se pak věnuje některým dalším institucím orientovaným na ruskojazyčnou menšinu. Práci uzavírá závěr a bibliografie.

Téma zvolené autorkou je aktuální a potřebné, týká se jak oblasti ruské kultury, tak sociálních otázek a menšinové politiky. Oceňuji, že autorka nepodcenila obecný rámec problematiky, její legislativní a teoretické vymezení. Jádro práce obsahuje výčet aktivních a neaktivních spolků, jejichž činnost je ve stručných podkapitolách popisována. Ve svém bádání navazuje na předchozí publikace; nejbližší má tematicky k studii N. Volkové a dvěma absolventským pracím z českých univerzit z r. 2016 (viz s. 9). Zde bych uvítal, kdyby v práci přesněji zaznělo, jak se s těmito dosavadními studiemi vyrovnává a v čem tkví odlišnost obhajované bakalářské práce. Sama autorka v závěru hovoří o tom, že jejím cílem bylo tematiku „zaktualizovat“ (s. 40). Co tedy zmíněná aktualizace přinesla?

V podkapitolách je každému spolku věnováno místo v průměru přibližně na jednu stranu. Informace jsou bezesporu zajímavé, nicméně poněkud stručné a čistě popisné. Schází hlubší analýza a určité kritické zhodnocení. Odkud autorka čerpala své informace? Podařilo se jí získat přímé informace od aktivistů spolků, které by přesahovaly informace obsažené na internetu či v dosavadních publikacích? Jsou v práci zahrnuty všechny v současnosti funkční spolky v Praze?

Práce zahrnuje také spolky, které podle autorky v současnosti nejsou aktivní. Řada z nich je uváděná v dosavadních publikacích a konstatování zastavení jejich činnosti lze považovat za posun oproti dosavadnímu stavu zkoumání.

Za nedostatek práce považuji především stručnost věnovanou konkrétním spolkům, která hraničí s přehledovostí. Schází analytická část a vývody, které bádání přineslo. Je vůbec spolková činnost pro ruskou menšinu příznačná? Je aktivnější či pasivnější v této oblasti než jiné cizojazyčné menšiny v České republice? Jaké množství Rusů (či ruskojazyčných rezidentů) se vlastně v takových spolkách angažuje?

Oddíl věnovaný dalším institucím zaměřeným na ruskojazyčnou menšinu je v práci spíše určitým doplňkem a nemá ambice být vyčerpávajícím přehledem. V rámci Univerzity Karlovy bychom jistě našli další centra, která se zabývají otázkou ruskojazyčné menšiny (Přírodovědecká fakulta apod.), jedná se již však spíše o činnost badatelskou, nikoli spolkovou.

Oceňuji zahrnutí sdružení působících na FFUK (Východoevropský klub, Centrum Borise Němcova). Práce tak nabízí přirozenou cestu k dalšímu, hlubšímu bádání v této oblasti. Bude se autorka dále tímto tématem zabývat?

Jazyková a stylistická úroveň práce je na odpovídající úrovni, formální úroveň odpovídá vědecké práci.

Závěrem:

Bakalářská práce Michaely Šnajdrové odpovídá nárokům kladeným na tento typ absolventské práce, doporučuji ji k obhajobě a hodnotím velmi dobře.

V Praze 24. srpna 2019

doc. PhDr. Hanuš Nykl, Ph.D.